

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0298 van 22 april 2014
in de zaak 2010/0373/SA/3/0344

In zake:

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Erika RENTMEESTERS
kantoor houdende te 9100 Sint-Niklaas, Vijfstraten 57
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Vlaams-Brabant

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Stijn BUTENAERTS
kantoor houdende te 1080 Brussel, Leopold II laan 180
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkommende
partij :*

samenwerkingsverband met rechtspersoonlijkheid [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Steven MICHIELS
kantoor houdende te 2800 Mechelen, Antwerpsesteenweg 18
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 15 april 2010, strekt tot de schorsing en de vernietiging van het besluit van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Vlaams-Brabant van 10 maart 2010 waarbij aan het Agentschap Wegen en Verkeer, afdeling Vlaams-Brabant de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het uitvoeren van wegenis- en rioleringswerken.

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Met een arrest van 16 maart 2011 met nummer S/2011/0014 heeft de Raad de uitspraak over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onbepaald uitgesteld.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomenende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

2.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 11 mei 2011, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Erika RENTMEESTERS die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Karima ELMOUZGHIBATI die loco advocaat Stijn BUTENAERTS verschijnt voor de verwerende partij, en de heer [REDACTED] en advocaat Julie LAUWERS die loco advocaat Steven MICHIELS verschijnen voor de tussenkomenende partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

Het samenwerkingsverband met rechtspersoonlijkheid met de vorm van een opdrachthoudende vereniging [REDACTED] vraagt met een op 5 juli 2010 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 18 januari 2011, dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de tussenkomenende partij aangemerkt kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot vernietiging.

Er zijn geen redenen om anders te oordelen. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 4 november 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient het Agentschap Wegen en Verkeer, afdeling Vlaams-Brabant bij de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*wegenis- en rioleringswerken in de [REDACTED]*”.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgestelde gewestplan 'Halle-Vilvoorde-Asse', deels gelegen in agrarisch gebied, deels gelegen in een zone voor bestaande hoofdverkeersweg, deels gelegen in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en K.M.O.'s, deels gelegen in een agrarisch landschappelijk waardevol gebied, deels gelegen in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen, deels gelegen in een woongebied met landelijk karakter en deels gelegen in een natuurgebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurde bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling. Het bijzonder plan van aanleg – Zonevreemde bedrijven Pepingen, deelplan [REDACTED], grenst aan de gewestweg.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 20 november 2009 tot en met 20 december 2009, worden zeven bezwaarschriften ingediend. Ook de eerste verzoekende partij dient een bezwaarschrift in.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling brengt op 24 november 2009 een gunstig advies uit en wijst hierbij op het feit dat de voorgestelde werken geen ernstige invloed op de agrarische structuur zullen hebben.

De dienst Waterlopen, directie Infrastructuur van de provincie Vlaams-Brabant brengt op 25 november 2009 een gunstig advies uit onder de volgende voorwaarden:

“ ...

Het oppervlaktewater van het voorwerp van de aanvraag wordt verzameld in de Zuunbeek en de [REDACTED], onbevaarbare waterlopen nrs. 1.017/II en 1.203/III. Volgens de watertoetskaart van Vlaanderen is het voorwerp van de aanvraag zelf niet gelegen in een risicozone voor overstromingen. De valleien van de beken waarop het afwateringsstelsel aansluit zijn wel aangeduid als risicozones voor overstromingen.

Voor zover de dienst waterlopen kan opmaken uit de documenten die bij de aanvraag gevoegd zijn, kan het voorwerp van de aanvraag een ongunstig en/of schadelijk effect hebben op de bescherming tegen wateroverlast en overstromingen. Dit effect moet beperkt worden door de hieronder vermelde voorwaarden in de vergunning op te nemen:

- ...

Zoals in de begeleidende verklarende nota vermeld staat is de realisatie van 2 open bufferbekkens met aanhorigheden noodzakelijk om het RWA-stelsel optimaal te laten functioneren. De verwezenlijking van deze bufferbekkens is niet voorzien in het huidige ontwerp. Wij stellen als bindende voorwaarde dat de bufferbekkens effectief worden verwezenlijkt in een latere fase ([REDACTED] project 209061C)

- *Het is aangewezen dat het perceel 392d wordt opgenomen in het bufferbekken langs de Zuunbeek. Op die manier kan de dijk die parallel met de beek loopt worden doorgetrokken en de dwarsdijk zoals dien op het plan getekend werd, achterwege gelaten worden.*

- *De oeverstelling aan de Zuunbeek (zoals ter hoogte van de aansluiting van U1) moeten uitgevoerd worden door middel van breukstenen in combinatie met perkoenpalen. Schanskorven mogen niet worden gebruikt.*

...”

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, entiteit Onroerend Erfgoed Bescherming Archeologisch Patrimonium, afdeling Vlaams Brabant brengt op 6 december 2009 een gunstig advies uit.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 7 december 2009 een ongunstig advies uit en motiveert daarbij het volgende:

“ ...

De adviesvraag heeft betrekking op wegenis- en rioleringswerken in de [REDACTED] te Pepingen. Het project omvat de sanering van de lozingen op de [REDACTED] en de Zuunbeek. De gecollecteerde vuilvracht wordt aangesloten op het geplande collectorenstelsel. Er wordt in dit project een gescheiden stelsel gerealiseerd. De realisatie van 2 open bufferbekkens met aanhorigheden is noodzakelijk, maar deze worden in het kader van deze aanvraag niet voorzien. Na verwerving van deze gronden worden deze in een afzonderlijke aanvraag ingediend. Er is eveneens een pompstation voorzien. De werken starten ter hoogte van de Zuunbeek en eindigen bij het kruispunt met de [REDACTED], kruispunt inbegrepen.

De vallei van de Zuunbeek maakt deel uit van het Vlaams Ecologisch Netwerk, gebied nr. 507 'De vallei van de Zuunbeek en zijlopen' en werd aangeduid als habitatrichtlijn, BE2400009-9 'Hallerbos en nabije boscomplexen met brongebieden en heide'. De plannen voorzien de aanleg van een bufferbekken en een pompstation met overstort in een natuurgebied van het gewestplan dat deel uitmaakt van het VEN- en SBZ gebied. In de gebieden van het VEN wordt het aanleggen van overstorten verboden door artikel 5 van het maatregelenbesluit van 21/112003. Reliëf- en vegetatiewijzigingen worden verboden door artikel 25, §3, 2° van het natuurdecreet van 21/10/1997. Op de biologische waarderingskaart wordt de inplantingsplaats voor bufferbekken, pompstation en overstort aangeduid als historisch permanent grasland. Alternatieven in minder waardevol grasland en buiten de perimeter van het Ven en de habitatrichtlijn dienen onderzocht te worden aan de overkant van de steenweg.

Gezien de geldende verboden, de onherstelbare natuurschade veroorzaakt in het VEN en de mogelijke (niet onderzochte) alternatieven, wordt de aanvraag negatief geadviseerd door het Agentschap voor Natuur en Bos. Activiteiten die onherstelbare schade veroorzaken in de gebieden van het VEN mogen, conform artikel 26bis van het natuurdecreet, niet vergund worden.

...”

De gewestelijke erfgoedambtenaar van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Vlaams Brabant deelt op 3 februari 2010 mee geen opmerkingen te hebben bij de aanvraag.

Op 14 januari 2010 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Pepingen een gunstig preadvies met de volgende motivering:

“ ...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

De aanvraag voorziet in de wegenis- en rioleringswerken [REDACTED]. Het traject van de wegeniswerken begint aan de Zuunbeek en eindigt aan het kruispunt (inbegrepen) met de [REDACTED] / [REDACTED]. Het huidige reliëf wordt in grote lijnen aangehouden. Lokaal zijn aanpassingen aan de aanpalende erven noodzakelijk en zijn beperkte keermuren op de rooilijn noodzakelijk. Binnen de voorziene werkzone worden de aanwezige beplantingen gerooid? Er worden nieuwe beplantingen voorzien.

In de projectzone wordt een optimaal gescheiden stelsel gerealiseerd. De wegenis wordt over de volledige breedte opgebroken en heraangelegd. Het traject wordt op enkele plaatsen aangepast dit met verschillende materialen en kleuren afhankelijk van de zone in

het project. Een 2° fietspad wordt aan de andere zijde van de [REDACTED] voorzien. Een parking, links palend aan de woning [REDACTED] nr. 135 wordt aangelegd voor een 10-tal parkeerplaatsen. De parking wordt uitgevoerd in grijs uitgewassen beton.

De goede ruimtelijke ordening wordt niet bijkomend geschaad. De voorgestelde architectuur en materiaalgebruik zijn verantwoord in de omgeving en brengen de goede ruimtelijke ordening en ontwikkeling van het gebied niet in het gedrang.

...”

Op 10 maart 2010 beslist de verwerende partij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen en doet hierbij de volgende overwegingen gelden:

“ ...

HET OPENBAAR ONDERZOEK

...

Na onderzoek van de bezwaren en opmerkingen worden volgende standpunten hieromtrent ingenomen:

Uit de bezwaarschriften zelf blijkt dat de huidige reële snelheden zeer hoog liggen (er wordt dan ook gevraagd naar flitspalen); ook wordt er gesteld dat de huidige baan zeer breed is. De herinrichting dient juist om aan deze opmerkingen tegemoet te komen.

Het aantal parkeerplaatsen zal niet noemenswaardig verminderen; dit is mede het gevolg door de aanleg van een 10-tap plaatsen ter hoogte van de woning [REDACTED] 135. De voorziene parkeerplaatsen worden beter gedimensioneerd zodat de beschikbare ruimte optimaal wordt benut.

Het project beantwoordt aan de doelstellingen van de Vlaamse overheid zoals geformuleerd in het Vademecum voor Fietsvoorzieningen van AWW. Bij doortochten wordt geijverd voor fietspaden aan beide zijde van de weg vermits in het kerngebied beide zijden vlot bereikbaar moeten zijn en de oversteken daardoor verminderd worden.

De bereikbaarheid van het bedrijf [REDACTED] is noodzakelijk; indien een beperkte aanpassing van de voorziene middenberm ter hoogte van het bedrijf noodzakelijk is dient dit overwogen te worden.

Het project beantwoordt aan de vereisten van de goede ruimtelijke ordening en specifiek inzake de verkeersleefbaarheid. Doelstelling is immers juist om te komen tot een echte doortochtherinrichting met een meer aangenaam verblijfsklimaat met meer ruimte voor de voetganger en de fietser en meer groen en kwalitatieve inrichting van het openbaar domein.

De goedkeuring van deze aanvraag staat los van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan; dit bevindt zich in de laatste fase van goedkeuring na het openbaar onderzoek; het ontwerp gemeentelijk ruimtelijk structuurplan is niet in strijd met deze herinrichting; integendeel beantwoordt het ontwerp aan de vraag om te komen tot betere voorzieningen voor fietsers en voetgangers en voor het verbeteren van de ruimtelijke kwaliteiten van het openbaar domein.

De voorwaarden opgelegd vanuit de watertoets door de waterbeheerder (provincie Vlaams-Brabant) voor de aanleg van 2 open bufferbekkens behoort niet tot dit project en kan hier dan ook niet weerhouden worden; evenwel is het noodzakelijk voor het goed functioneren van het RWA-stelsel dat in een latere fase de nodige bufferbekkens worden gerealiseerd eveneens in overeenstemming met de doelstellingen van de beheerder van het VEN-gebied dat aansluit op dit project; de juiste uitvoering van overherstellingen aan de Zuunbeek zal dan ook in een aansluitend project samen met ANB dienen bepaald te worden.

...

WATERTOETS

Overeenkomstig artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 en latere wijzigingen betreffende het integraal waterbeleid dient de aanvraag onderworpen te worden aan de watertoets. Het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006 (BS 31/10/2006) en latere wijzigingen stelt nadere regels vast voor de toepassing van de watertoets. De aanvraag werd getoetst aan het watersysteem, aan de doelstellingen van artikel 5 van het decreet integraal waterbeleid, en aan de bindende bepalingen van het bekkenbeheersplan. Deze toetsing gebeurde door de provinciale dienst Waterlopen.

Het oppervlaktewater van het betrokken projectgebied wordt verzameld in de Zuunbeek en de [REDACTED], onbevaarbare waterlopen; het project zelf ligt niet binnen een risicozone voor overstromingen maar de valleien van de beken waarop het afwateringstelsel aansluit zijn wel aangeduid als risicozones voor overstromingen. De provinciale dienst stelt dan ook als voorwaarde dat de 2 open bufferbekkens worden aangelegd zoals voorzien en zal voor deze realisatie bijkomende eisen stellen inzake de aanleg van dijken en dwarsdijken en de realisatie van de herstellingen aan de Zuunbeek.

Het voorliggende (bouw)project heeft geen omvangrijke oppervlakte en ligt niet in een overstromingsgevoelig gebied, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat het schadelijk effect beperkt is. Enkel wordt de toename van de verharde oppervlakte de infiltratie van het hemelwater in de bodem plaatselijk beperkt. Dit wordt gecompenseerd door de plaatsing van ene hemelwaterput en/of infiltratie- en/of buffervoorziening, overeenkomstig de normen vastgelegd in de geldende gewestelijke en provinciale stedenbouwkundige verordening.

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Deze beoordeling- als uitvoering van art. 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gericht op een duurzame ontwikkeling en met oog voor de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen- houdt rekening met de volgende criteria als uitvoering van art. 4.3.1. van de codex:

- functionele inpasbaarheid: het project gaat op de eerste plaats uit van de functie van de N28 als secundaire weg type I. de functie van verbindende relatie op bovenlokaal niveau wordt ondersteund maar tegelijkertijd wordt de verkeersleefbaarheid verhoogd door een gerichte doortochtherinrichting.
- Mobiliteitsimpact: uiteraard wordt door dit project de impact van de N28 op de onmiddellijke omgeving beter gestructureerd en verhoogt daardoor de verkeersleefbaarheid en verblijfskwaliteiten van het projectgebied. Aansluitend op het voorliggend projectgebied zijn er nu zowel richting Halle als richting Ninove eenzijdige tweerichtingsfietspaden langs de N28. Het project voorziet beveiligde oversteken op meerdere plaatsen om over te gaan van een eenzijdig naar tweezijdige fietspaden. Het ontdebellen van het fietspad laat toe aan beide zijden van de N28 de openbare ruimte kwalitatief in te richten, bushaltes en –opstavaorzieningen aan te bieden en parkeerplaatsen aan te bieden. Schaal: de schaal van het project is in overeenstemming met zowel de functie van de weg als de woonfunctie en verblijfsfunctie van het gebied. Het ruimtegebruik streeft naar een maximaal benutten van de beschikbare openbare ruimte die kwalitatief wordt opgewaardeerd. Visueel vormelijke elementen: de omgeving wordt beter ingekleed en voorzien van groenelementen die de kwaliteit van de omgeving moeten verhogen. Het project werd grondig voorbereid in samenwerking met de entiteit onroerend erfgoed om te komen tot een aanvaardbare inrichting met respect voor het erfgoed waardoor ook de cultuurhistorische aspecten worden geïntegreerd in het project.

- *het bodemreliëf wijzigt niet noemenswaardig. Hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen: het project dient de verkeersleefbaarheid en veiligheid in het algemeen: het project dient de verkeersleefbaarheid en verkeersveiligheid te verhogen en beantwoord in die zin aan de vereisten van de goede ruimtelijke ordening.*
- *het noodzakelijk voor het goed functioneren van het RWA-stelsel dat in een latere fase de nodige bufferbekkens worden gerealiseerd eveneens in overeenstemming met de doelstellingen van de beheerder van het VEN-gebied dat aansluit op dit project.*

ALGEMENE CONCLUSIE

Het project beantwoordt aan de vereisten van de goede ruimtelijke ordening mits rekening te houden met enkele voorwaarden gesteld door de adviserende overheden en er kan derhalve een stedenbouwkundige vergunning met voorwaarden worden afgeleverd.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit de gegevens waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat de bestreden beslissing werd aangeplakt op 16 maart 2010. Het beroep, ingesteld met een aangetekende brief van 15 april 2010, is derhalve tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO dat de verzoekende partij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist derhalve niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is.

Wel zullen de verzoekende partijen het bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en tegelijk zullen de verzoekende partijen dienen aan te tonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervinden of zullen ondervinden. In voorkomend geval zullen de verzoekende partijen beschikken over het rechtens vereiste belang om conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO een beroep in te dienen bij de Raad.

De omstandigheid dat als gevolg van de werken, die middels de bestreden beslissing werden vergund, de bestaande buffer van circa twintig meter tussen de woning van de verzoekende partijen en de [REDACTED] zal verdwijnen, volstaat om de verzoekende partijen aan te merken als belanghebbenden in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In een eerste middel roepen de verzoekende partijen de schendingen in van artikel 4.3.1 van de VCRO en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en licht hierbij toe:

“ ...

Wat de ingediende bezwaren betreft, vat verwerende partij deze als volgt samen:

- *bezwaar tegen het voorliggen ontwerp met een bijkomende bocht ter hoogte van de Hoesnaek*

...

- *voortuinstrook woning [REDACTED] nr. 117 (lees: 177) is geen openbaar domein*

Het laatste punt heeft betrekking op de vraag die verzoekende partijen gesteld hebben of de [REDACTED], na verplaatsing, wel op het openbaar domein loopt dan wel voor een stuk op hun private eigendom, namelijk de voortuin van verzoekers. ...

Gelet op deze informatie, is het allesbehalve zeker dat dit stukje tot het openbaar domein behoort en gebruikt kan worden voor de aanleg van de bocht in de [REDACTED]. Verwerende partij erkent in het bestreden besluit uitdrukkelijk dat deze gegevens het voorwerp uitmaken van een bezwaarschrift, nu hij hiervan zelf melding maakt, maar negeert dit bezwaar voor de rest volledig : op geen enkele wijze wordt dit bezwaar behandeld, laat staan weerlegd. Nochtans is verwerende partij in het kader van haar motiveringsplicht genoodzaakt het bezwaar – dat hij zelf aanhaalt – te beantwoorden en, voor zover hij het verwerpt (hetgeen in casu impliciet gebeurd is), te weerleggen. Alleen al om deze reden zijn de door verzoekende partijen aangehaalde rechtsbepalingen en beginselen geschonden en is de bestreden beslissing onregelmatig.

Wat het eerste punt van bezwaar betreft, weerlegt de GSA dit bezwaar zeer summier ...

Het is duidelijk dat deze weerlegging van het bezwaar, en de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening onzorgvuldig is en niet kan volstaan. Verwerende partij beperkt zich ertoe in vage en algemene bewoordingen te poneren dat de nieuw aan te leggen steenweg zal zorgen voor een verhoging van de verblijfskwaliteit, de verkeersleefbaarheid en de verkeersveiligheid door het heraanleggen van de bocht ter hoogte van Hoesnaek en het voorzien van openbare ruimte met voldoende groenelementen. Deze beweringen worden echter op geen enkele wijze concreet gemaakt, laat staan dat zij worden afgetoetst aan de werkelijke situatie op het terrein.

De vergunningverlenende overheid is verplicht om, bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, in de eerste plaats uit te gaan van de bestaande bebouwing in de onmiddellijke omgeving. Er mag dan ook verwacht worden dat hiervan op zijn minst melding wordt gemaakt, in het bijzonder gelet op de bezwaren die hierover werden ingediend en de commotie die op dit punt was ontstaan. ...

Ook beweert de GSA dat de verkeersveiligheid verbeterd zal worden, maar op welke wijze dit door het project gegarandeerd wordt, wordt niet verduidelijkt of aangetoond aan de hand van objectieve gegevens. Men gaat eenvoudigweg uit van het vermoeden dat het aanleggen van een bocht een verkeersremmend effect zal hebben maar toont dit niet aan.

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Het is vaststaande rechtspraak dat discussies aangaande burgerlijke en zakelijke rechten geen implicaties hebben op het al dan niet verlenen of weigeren van een stedenbouwkundige vergunning. ...

Ondergeschikt dient opgemerkt te worden dat, in het hypothetische geval dat het ‘eerste onderdeel’ van het eerste middel ontvankelijk zou zijn – quod certe non -, dat verzoekende partijen op eenvoudige wijze het beweerd probleem inzake eigendomsrechten zouden kunnen aantonen door het overleggen van een notariële akte of een ander officieel document ter staving van hun burgerlijke rechten, hetgeen zij nalaten doen.

Het ‘eerste onderdeel’ van het eerste middel is dienvolgens onontvankelijk.

Verzoekers lijken opzichtens de bestreden beslissing het verwijt te willen maken dat er geen individuele afweging van hun persoonlijk belang en situatie werd gemaakt.

De motiveringsverplichting is niet in het leven geroepen om op elk individueel bezwaar te antwoorden. De regelgeving voorziet dat motivering correct, pertinent en afdoende moet zijn.

...

Dat er uiteindelijk in het kader van de bestreden beslissing voorrang werd gegeven aan het verbeteren van de voorzieningen voor fietsers en voetgangers en aan het verbeteren van de ruimtelijke kwaliteit van het openbaar domein, eerder dan er prioriteit werd verleend aan het particuliere belang van verzoekers is een gerechtvaardigde beleidskeuze, die trouwens geheel binnen de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij te situeren is.

Het ‘tweede onderdeel’ van het eerste middel is niet gegrond.

In een ‘derde onderdeel’ van het eerste middel stellen de verzoekende partijen dat het begrip ‘goede ruimtelijke ordening’ niet correct geëvalueerd is voor wat betreft het aspect verkeersveiligheid en het ontstaan van groene ruimten.

...

Het feit dat door de verzoekende partij bepaalde kritiek wordt aangevoerd, d.w.z. dat zij het op bepaalde punten niet eens is met de bestreden beslissing, wil immers niet automatisch zeggen dat de bestreden beslissing een rechtsregel/rechtsbeginsel heeft geschonden.

...

In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij binnen haar toegekende discretionaire bevoegdheid in alle redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.
...

3.

De tussenkommende partij voegt hieraan nog het volgende toe:

“ ...

De bestreden beslissing beoordeelt het aangevraagde project op correct wijze aan de hand van artikel 1.1.4 VCRO door oog te hebben voor een duurzame ruimtelijke ontwikkeling en de actuele problemen inzake wateroverlast aan te pakken.

...

De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens bij waaruit kan blijken dat de vergunningverlenende overheid niet in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (...).

...

Het verlenen van stedenbouwkundige vergunningen is namelijk het uitoefenen van een politionele bevoegdheid zodat stedenbouwkundige vergunningen worden verleend onder voorbehoud van de geldende burgerlijke rechten en geschillen over deze rechten behoren krachtens artikel 144 van de Grondwet tot de uitsluitende bevoegdheid van de rechtbanken (...).

...

De vergunningverlenende overheid was dan ook niet bij machte zich bij de behandeling van de bezwaren ingediend tijdens het openbaar onderzoek uit te spreken over het bezwaar van verzoekende partijen dat door de heraanleg een stuk van hun private voortuin zou worden ingepalmd.

...”

4.

In wederantwoordnota stellen de verzoekende partijen nog het volgende:

“ ...

Verwerende partij betwist dit en stelt dat een eerste onderdeel van het eerste middel onontvankelijk zou zijn omdat dit louter betrekking heeft op burgerlijke rechten, die door de bestreden beslissing echter onaangetast gelaten worden.

Verzoekende partijen betwisten niet dat de burgerlijke rechten onverkort blijven gelden en dat hieraan geen afbreuk kan worden gedaan door een stedenbouwkundige vergunning. Dit neemt echter niet weg dat het een element van bezwaar betreft dat naar aanleiding van het openbaar onderzoek werd opgeworpen (en waarvan verzoekende partijen zelfs voordien al melding hadden gemaakt), maar dat door verwerende partij eenvoudigweg wordt genegeerd : men vermeldt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat over dit punt een bezwaar werd ingediend: “De bezwaren handelen over : (...) - voortuinstrook woning [REDACTED] nr. 117 is geen openbaar domein” maar laat verder na dit te beantwoorden. Verwerende partij toont in ieder geval niet aan op welke wijze dit bezwaar inhoudelijk werd weerlegd.

Bovendien gaat deze problematiek verder dan de loutere discussie over het eigendomsrecht over een deel van de werken. Enerzijds maakt het een groot verschil uit naar hinder voor verzoekende partijen of de wegenis tot aan de voordeur gelegd kan worden dan wel slechts op enkele meters afstand. De mogelijke hinder voor de omwonenden is een aspect dat verwerende partij in haar beoordeling van de goede ruimtelijke ordening moet betrekken. Anderzijds wijst het bezwaar dat verzoekende partijen hebben meegedeeld op een essentieel foutief uitgangspunt van de vergunningsaanvraag, waardoor de vergunningverlenende overheid wordt misleid en de wettigheid van de vergunning wordt aangetast.

...

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij letterlijk : “Het project bevindt zich grotendeels binnen de bestaande rooilijn van de N28 en situeert zich binnen het openbaar domein” hetgeen niet correct is.

Bijgevolg is dit onderdeel van het middel wel degelijk ontvankelijk en gegrond.

Ten tweede meent verwerende partij dat zij niet verplicht was om op elk individueel bezwaar te antwoorden maar kon volstaan met het afwegen en beoordelen van de essentiële beoordelingselementen ‘functionele inpasbaarheid van het project, mobiliteitsimpact, schaal van het project, ruimtegebruik, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten, bodemreliëf, eventuele hinderaspecten, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen’. Volgens verwerende partij halen verzoekende partijen enkel persoonlijke nadelen aan die er echter niet toe leiden dat verwerende partij hiermee rekening moet houden.

De beoordelingselementen die verwerende partij in zijn antwoordnota aanhaalt, zijn inderdaad ter sprake gekomen in het bestreden besluit, maar dit betekent niet dat hierdoor voldoende rekening is gehouden met álle relevante elementen. In de bestreden beslissing wordt hierover enkel het volgende gesteld :

...

Uit deze motivering kan afgeleid worden dat verwerende partij (zoals hij zelf erkent in zijn antwoordnota) prioriteit gegeven heeft aan het verbeteren van de voorzieningen voor fietsers, voetgangers en gebruikers van het openbaar vervoer. Verwerende partij erkent hiermee dat hij geen rekening gehouden heeft met de ingediende bezwaren en geformuleerde opmerkingen m.b.t. het gewijzigde tracé van de N28 ter hoogte van de woning van verzoekende partijen, en de nadelige gevolgen hiervan. Verwerende partij meent dat het verantwoord was om dit belang te laten primeren op wat hij een ‘particulier belang’ in hoofde van verzoekende partijen noemt.

Verzoekende partijen betwisten niet dat de nodige aandacht dient verleend te worden op vlak van verkeersveiligheid ten behoeve van de zwakke weggebruikers, maar dit volstaat niet als argument om ándere relevante aspecten van verkeersveiligheid te negeren (zoals verwerende partij doet). Met name geeft de vergunning aanleiding tot aanzienlijke problemen door het opnieuw verplaatsen van de N28 naar haar oude tracé ter hoogte van de woning van verzoekende partijen.

Dit zorgt (evident) voor een specifiek nadeel in hoofde van verzoekende partijen, nu de N28 hierdoor tot vlak aan hun voordeur wordt gelegd in plaats van op enkele tientallen meters afstand, zodat zij de personen bij uitstek zijn om dit probleem aan te kaarten. De problematiek gaat echter verder dan een louter persoonlijk nadeel : het heraanleggen van

de bocht zal de oude toestand van vóór 1970 zoals zij vóór het rechte trekken van de gewestweg bestond, opnieuw creëren, met alle gevolgen van dien. Dit oude tracé werd een dertigtal jaar geleden juist verlegd omdat de bestaande bocht aanleiding gaf tot te snel rijden en te veel ongevallen. Met andere woorden : door het opnieuw aanleggen van een bocht in de N28 zal een verkeersonveilige situatie gecreëerd worden. Dit is uiteraard niet louter een persoonlijk nadeel voor verzoekende partijen maar vormt een fundamenteel mobiliteitsprobleem.

...

Dit wijst dan ook op het algemeen belang van dit argument en spreekt tegen dat het louter om een persoonlijke appreciatie van verzoekende partijen zou gaan. Nochtans kan verwerende partij niet aantonen op welke wijze hij met deze bezwaren en adviezen rekening gehouden heeft ; in de bestreden beslissing wordt dit aspect eenvoudigweg genegeerd, hetgeen een schending inhoudt van de aangehaalde bepalingen.

Verwerende partij stelt dan maar dat verzoekende partijen niet bewijzen dat de verkeersveiligheid door de heraan te leggen bocht in het gedrang zou komen nu niet zou worden aangetoond dat de snelheid zal verhogen. Verweerder negeert hiermee de verklaring van de verkeersdeskundige die verzoekende partijen in hun verzoekschrift hebben gevoegd en die in niet mis te verstane bewoordingen stelt :

...

Het probleem is dus niet zozeer dat door het nieuwe tracé (met name de terugkeer naar het oorspronkelijke tracé) de snelheid zal toenemen (hetgeen zou betekenen dat nog sneller dan de huidige snelheid van 90 km/u zou gereden worden), maar wel dat het beoogde snelheidsremmend effect niet gehaald zal kunnen worden. De inrichting van de wegenis zal automobilisten verleiden om sneller te rijden dan toegelaten, met alle gevolgen van dien. Het beoogde doel, dat in de bestreden beslissing zo mooi omschreven wordt (verhogen van de verkeersleefbaarheid en verblijfskwaliteiten van het projectgebied) zal dan ook niet bereikt worden.

Verwerende partij stelt zelf in haar bestreden besluit : “Het project dient de verkeersleefbaarheid en verkeersveiligheid te verhogen en beantwoordt in die zin aan de vereisten van de goede ruimtelijke ordening”. Nu verzoekende partijen echter aangetoond hebben dat de verkeersleefbaarheid en verkeersveiligheid juist aangetast worden, is de aanvraag strijdig met de goede ruimtelijke ordening en had zij geweigerd moeten worden.

...

Beoordeling door de Raad

1.

In een eerste onderdeel van het eerste middel werpen de verzoekende partijen op dat de verwerende partij niet geantwoord heeft op het door hen tijdens het openbaar onderzoek ingediende bezwaar, waarbij werd geponeerd dat de voortuinstrook van hun woning niet tot het openbaar domein behoort (en dus niet mag worden ingenomen door de middels de bestreden beslissing vergunde werken).

Overeenkomstig artikel 4.2.22, §1 VCRO worden stedenbouwkundige vergunningen verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten, waarover de geschillen, krachtens artikel 144 Grondwet, tot de uitsluitende bevoegdheid van de rechtbanken behoren.

Gelet op artikel 4.2.22, §1 VCRO was het antwoord op de vraag of de voortuinstrook van de verzoekende partijen al dan niet (deels) tot het openbaar domein behoort, bijgevolg irrelevant voor de beoordeling van de aanvraag op zich. Het desgevallend onbeantwoord laten van een bezwaar op dit punt of een eventuele (materiële) vergissing in de bestreden beslissing ter zake, maken de bestreden beslissing daarom niet, minstens niet zonder meer, onwettig.

Indien de beweringen van de verzoekende partijen, waarvoor zij evenwel geen enkel bewijs voorleggen, het stuk 3, zijnde het voorblad van een notariële akte biedt alvast geen uitsluitel, correct zijn en hun voortuinstrook inderdaad niet tot het openbaar domein behoort, zal zulks enkel de potentiële uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing aantasten. In voorkomend geval dienen de verzoekende partijen, of de vergunninghouder, de daartoe geëigende rechtsmiddelen aan te wenden. De samenlezing van artikel 4.2.22, §1 VCRO en artikel 144 Grondwet maakt dat de Raad zich evenwel niet mag uitspreken over het statuut van de kwestieuze voortuinstrook.

2.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat de verwerende partij het door de verzoekende partijen eerste opgeworpen bezwaar niet voldoende weerlegd heeft en dat de bestreden beslissing, met betrekking tot de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening, onzorgvuldig en niet afdoende gemotiveerd is.

Uit de bestreden beslissing moet blijken op welke met de goede ruimtelijke ordening verband houdende overwegingen, met inbegrip van de in de omgeving bestaande toestand, de verwerende partij zich heeft gesteund om de stedenbouwkundige vergunning al dan niet te verlenen zodat de Raad kan nagaan of bij het nemen van de beslissing werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld en, of de verwerende partij op grond daarvan in redelijkheid tot de bestreden beslissing kon komen.

De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd wanneer zij van mening zijn dat de motiveringsplicht werd geschonden omdat de verwerende partij niet op al haar argumenten zou geantwoord hebben. Deze overweging ontslaat de verwerende partij echter niet van de verplichting haar beslissing naar behoren te motiveren. In zoverre vastgesteld kan worden dat het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft, overeenstemt met de volgens het gewestplan geldende bestemmingsvoorschriften, diende de verwerende partij daarnaast, gegeven artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, b en §2, eerste lid VCRO, de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening onderzoeken. Of de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening moet eveneens blijken uit de motivering van de bestreden beslissing.

Vermits het vergunningverlenend bestuursorgaan in dit verband beschikt over een discretionaire bevoegdheid, kan en mag de Raad zijn beoordeling omtrent de eisen van een goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de verwerende partij. In de hem opgedragen legaliteitsbeoordeling kan de Raad enkel rekening houden met die motieven die opgenomen zijn in de bestreden beslissing en dient de Raad na te gaan of het vergunningverlenend bestuursorgaan haar appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, meer specifiek of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

De beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening dient in concreto te gebeuren en de in de omgeving bestaande toestand zal hierbij als principieel uitgangspunt gehanteerd dienen te worden.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing afdoende motiveert waarom de bijkomende bocht noodzakelijk wordt geacht door onder meer te overwegen dat aldus de huidige zeer hoge snelheden worden tegengegaan en omdat aldus een doortochtherinrichting mogelijk wordt met een meer aangenaam verblijfsklimaat, met meer ruimte voor voetgangers en fietsers en met meer groen.

De omstandigheid dat de verwerende partij eerder summier op het aangevoerde bezwaar antwoordt, maakt de bestreden beslissing evenwel niet zonder meer onwettig. De verzoekende partijen tonen niet aan waarom de bestreden beslissing om die reden kennelijk onredelijk, dan wel onzorgvuldig, zou zijn of niet zou uitgaan van de juiste feitelijke gegevens.

3.

In een derde en laatste onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat de toetsing van de nieuwe gecreëerde openbare ruimten en groenvoorzieningen aan de goede ruimtelijke ordening onzorgvuldig gebeurde. Onverminderd de vraag of de verzoekende partijen met dit derde onderdeel niet veeleer de opportuniteit van vermeld aspect van de bestreden beslissing viseert, behoort het tot de wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid van het vergunningverlenend bestuursorgaan om, binnen de grenzen van de door het gewestplan opgelegde bestemmingsvoorschriften, te oordelen of de aanvraag tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning al dan niet verenigbaar is met de eisen van de goede plaatselijke ordening.

In de hem opgedragen legaliteitsbeoordeling kan de Raad dan ook enkel rekening houden met de motieven die opgenomen zijn in de bestreden beslissing, en nagaan of de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen. Het vergunningverlenend bestuursorgaan dient derhalve niet verantwoorden waarom de groenvoorzieningen niet op een andere plaats worden voorzien, die in de ogen van de verzoekende partijen mogelijk meer geschikt zou zijn, zoals de actueel aanwezige groenstrook tussen de N28 en de woning van de verzoekende partijen.

De Raad kan in het kader van zijn wettigheidstoezicht bijgevolg enkel nagaan of de door de aanvrager vooropgestelde inrichting, en waarmee de verwerende partij heeft ingestemd, niet kennelijk onredelijk is. Hier anders over oordelen zou in de praktijk neerkomen op wat in essentie, minstens onrechtstreeks, als opportunistiekritiek op (een aspect) van de bestreden beslissing moet aangemerkt worden.

Het eerste middel is in alle onderdelen ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In een tweede middel roepen de verzoekende partijen de volgende schendingen in van artikel 8 van het decreet betreffende het integraal waterbeleid (hierna DIW), artikel 4.3.1 van de VCRO, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partijen lichten het middel als volgt toe:

“ ...

Op p.3 van de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar het advies van de Dienst Waterlopen directie Infrastructuur van de provincie Vlaams-Brabant, welk advies gunstig was onder voorwaarden. ...

Ook het Agentschap voor Natuur en Bos had opmerkingen geformuleerd m.b.t. de ligging van bufferbekkens in het VEN-gebied van de vallei van de Zuunbeek. Omdat deze bufferbekkens geen deel uitmaken van de vergunningsaanvraag, werd ook het advies van het Agentschap N&B om die reden afgewezen: ...

Uit dit alles volgt dat de aanleg van 2 bufferbekkens absoluut noodzakelijk zijn voor het goed functioneren van het RWA-stelsel dat in de bestreden beslissing wordt vergund. Met betrekking tot de aanleg van de 2 bufferbekkens zijn heel wat opmerkingen te formuleren, zowel door de Dienst Waterlopen in het kader van de watertoets als door het Agentschap Natuur en Bos in het kader van de natuurtoets; de aanleg van de bufferbekkens op de plaats waar zij momenteel voorzien zijn, lijkt dan ook niet evident te zijn. Omdat die bufferbekkens echter geen deel uitmaken van de vergunningsaanvraag, wordt op dit punt niet verder ingegaan door verwerende partij.

Bijgevolg komt men tot de vreemde situatie dat een vergunning wordt verleend voor een RWA-stelsel, dat volgens verwerende partij zelf maar goed kan functioneren als hier 2 bufferbekkens aan gekoppeld zijn, maar deze bufferbekkens worden nog niet vergund en het is niet zeker of zij wel vergund kunnen worden. Dit brengt met zich mee dat de afgeleverde vergunning manifest onregelmatig is : men kan geen vergunning verlenen voor een project waarvan men weet dat de mogelijkheid tot realisatie en de goede werking afhankelijk is van onzekere, latere te vergunnen factoren zoals de aanleg van bufferbekkens.

...”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

De noodzaak aan een bufferbekken vloeit niet voort uit de toegekende stedenbouwkundige vergunning aangezien de realisatie van de bestreden vergunning zelf geen invloed heeft op de waterhuishouding.

Het feit dat de gemeente Pepingen, in het kader van de globale waterhuishoudingen, nood heeft aan een bufferbekken, dat in een latere fase zal gerealiseerd worden staat los van de implicaties van de bestreden beslissing.

...”

3.

De tussenkomenende partij voegt hieraan nog het volgende toe:

“ ...

De voorwaarden die het advies van de Dienst Waterlopen opleggen aan verwerende partij, houden allen verband met de toekomstige aanleg van 2 bufferbekkens in een latere fase van het project.

Er dient te worden benadrukt dat dit advies van de provinciale dienst waterlopen bepaalt dat het voorwerp van de aanvraag een ongunstig of schadelijk effect KAN hebben op de bescherming tegen wateroverlast.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partijen voorhouden betreft dit dus een mogelijkheid en geen vaststaand feit.

Dat deze kans op schadelijke effecten op de waterhuishouding door de bestreden beslissing zeer gering moet zijn, kan impliciet worden afgeleid uit voormeld advies van de provinciale dienst waterlopen.

Indien de uitvoering van het aangevraagde project in de [REDACTED] op zichzelf een schadelijk effect zou hebben op de bescherming tegen wateroverlast en overstromingen, zou het wateradvies onmiddellijke maatregelen ter compensatie opleggen.

Dit doet de provinciale dienst waterlopen niet. In tegenstelling dat wat verzoekende partijen voorhouden, kan er bijgevolg geen schadelijk effect van voorliggend project worden vastgesteld dat de noodzaak tot het opleggen van compenserende maatregelen verantwoord.

Meer nog, de dienst waterlopen suggereert enkel als voorwaarde op te nemen in de bestreden beslissing dat “de bufferbekkens worden gerealiseerd in een latere fase”.

...

Binnen de geplande wegeniswerken blijft de totale verharde oppervlakte nagenoeg ongewijzigd, aangezien binnen deze werken enkel voorzien wordt in de aanleg van een afvalwaterstelsel en (lokaal) de renovatie van het bestaand stelsel dat behouden blijft als regenwaterstelsel.

Indien de Provincie in haar advies dd. 25 november 2009 stelt dat de 2 bufferbekkens die voorzien zijn in het deelbekkenbeheersplan noodzakelijk zijn voor het goed functioneren van het RWA-stelsel, dan interpreteert [REDACTED] dit als de integrale waterafvoerketen welke instaat voor de gehele afvoer van regenwater in de vallei van de Zuunbeek en niet zozeer het bestaand regenwaterstelsel in de [REDACTED] welke hiervan slechts een beperkt deel uitmaakt.

...”

4.

De verzoekende partijen stellen in hun wederantwoordnota:

“ ...

Dit standpunt gaat echter lijnrecht in tegen hetgeen in het bestreden besluit zelf wordt gesteld. Het voorwerp van de aanvraag wordt in het bestreden besluit omschreven, waarbij gesteld wordt: “Het project bevat eveneens een rioleringsproject ‘collector Zuunbeek fase 3’ van Aquafin nv evenals een 2DWA-systeem langsheen het volledige traject”. De aanleg van collectoren en riolering maakt er dus onbetwistbaar deel van uit.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

In hun tweede middel stellen de verzoekende partijen in essentie dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de adviezen van de dienst Waterlopen, directie Infrastructuur van de provincie Vlaams-Brabant en van het Agentschap voor Natuur en Bos waardoor, nog volgens de verzoekende partijen, de bestreden beslissing de vermelde decretale en wettelijke bepalingen, evenals de aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Met de verwerende en de tussenkomende partij stelt de Raad evenwel vast dat de verzoekende partijen bij de ontwikkeling van hun middel uitgaan van een foutieve, minstens selectieve, lezing en dienvolgens interpretatie van vermelde adviezen zodat van het voorliggende middel naar het oordeel van de Raad feitelijke grondslag mist en de ingeroepen schendingen derhalve ongegrond zijn.

2.

Uit het gunstig advies van 25 november 2009 van de dienst Waterlopen, directie Infrastructuur van de provincie Vlaams-Brabant blijkt immers dat hoewel het voorwerp van de aanvraag zelf niet gelegen is in een risicozone, het wel een ongunstig/schadelijk effect kan hebben in zoverre het afwateringsstelsel aansluit op beken, zijnde de Zuunbeek en de [REDACTED], waarvan de valleien wel als risicozone zijn aangeduid. Verder stelt het advies, net als de bij de aanvraag gevoegde verklarende nota, dat het in een latere fase realiseren van twee open bufferbekkens met aanhorigheden noodzakelijk is om het RWA-stelsel optimaal te laten functioneren.

Het ongunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos van 7 december 2009, zo stelt de Raad vast, maakt in wezen abstractie van de eigenlijke aanvraag en focust zich strikt genomen op de aanleg van de open bufferbekkens. Meer specifiek maakt het Agentschap voor Natuur en Bos voorbehoud bij de voorgenomen inplanting ervan door te wijzen op de ligging in VEN-gebied zonder dat hiertoe eventuele alternatieve inplantingsplaatsen werden onderzocht.

Gegeven vermelde adviezen oordeelt de verwerende partij dat, aangezien het project op zich geen omvangrijke oppervlakte heeft en het niet gelegen is in een overstromingsgevoelig gebied, het schadelijk effect beperkt is. De toename van de verharde oppervlakte die de infiltratie van het hemelwater plaatselijk beperkt, wordt – nog volgens de verwerende partij – gecompenseerd door de plaatsing van een hemelwaterput en/of infiltratie- en/of buffervoorziening.

3.

Een dergelijke beoordeling in toepassing van artikel 8 DIW en in het licht van de verenigbaarheid van het project met de goede ruimtelijke ordening is naar het oordeel van de Raad noch onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk. De verzoekende partijen lijken dit onderdeel van de watertoets bovendien niet, minstens niet concreet, te betwisten. In zoverre de verwerende partij vervolgens meent dat de werken kunnen worden vergund is naar het oordeel van de Raad,

gegeven de concrete elementen van het dossier, zowel in feite als in rechte, evenmin onredelijk dan wel onzorgvuldig. Het 'wateradvies' van de dienst Waterlopen, directie Infrastructuur van de provincie Vlaams-Brabant was immers op zich onverkort gunstig en stelt daarnaast enkel vast dat de aanleg in een latere fase van de open bufferbekkens noodzakelijk is het voor het optimaal functioneren van het RWA-stelsel.

De verwerende partij kon deze volgens de dienst Waterlopen, directie Infrastructuur van de provincie Vlaams-Brabant 'bindende' voorwaarde evenwel niet opleggen in de bestreden beslissing zonder de regelmatigheid ervan aan te tasten. De aanleg van vermelde bekkens met aanhorigheden is immers geen onderdeel van de aanvraag, maar wel één van de in een latere fase te nemen maatregelen binnen het globale (deel)bekkenbeheersplan. De verwijzing ernaar, in wezen een overtollig motief, maakt de watertoets, anders dan de verzoekende partijen aanvoeren, niet onregelmatig en de bestreden beslissing bij uitbreiding niet onwettig.

Evenmin kunnen hieruit de andere door de verzoekende partijen aangevoerde schendingen afgeleid worden. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de uitgebrachte adviezen om hieruit vervolgens een aantal schendingen af te leiden zonder ook daadwerkelijk en concreet aan te geven in welke zin de bestreden beslissing de aangeduide wettelijke en decretale bepalingen, evenals beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van het samenwerkingsverband met rechtspersoonlijkheid is ontvankelijk.
2. Het beroep wordt ontvankelijk doch ongegrond verklaard.
3. De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 22 april 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Eddie CLYBOUW

Filip VAN ACKER